

вважається нормальною більшістю громадян, хоча за фактом ситуація є несправедливою і робить внесок в обмеження можливостей розвитку суспільства. Така гендерна нерівність, маючи історичні та структурні передумови, одночасно консервується поглядами про роль та місце жінки. З одного боку, певне поширення (хоча й не панівне) мають погляди стосовно того, що жінки мають поступатися чоловікам правом на роботу і, що жінкам не слід посідати керівні посади. З іншого боку, уявлення про те, що жінка може працювати та заробляти нарівні з чоловіками і, одночасно, що жінка передусім є відповідальною за дім та дітей, – консервують подвійне навантаження жінок фактичною роботою. Причому ці уявлення широко підтримуються не тільки чоловіками, а й самими жінками, і не зазнають істотних змін упродовж останніх років. Це робить проблематичними зміни в бік покращення реальної гендерної рівності на ринку праці України протягом найближчих років.

Література:

1. Возьний К. Гендерні аспекти зайнятості: українські реалії і світовий досвід / К. Возьний // Вісник Тернопільського національного економічного університету. – 2009. – №1. – С. 69-80.
2. Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2866-15>
3. Збаржевецька, Л. Д. Гендерна рівність у сфері праці / Л.Д. Збаржевецька, К. В. Самсонова // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки: зб. наук. пр. – Кіровоград: КНТУ, 2010. – Вип. 18, ч. 1. – С. 255-262.
4. Офіційний сайт Комітету державної статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua
5. Піжук О. Гендерні аспекти зайнятості в сучасних умовах господарювання в Україні / О. Піжук // Економіст. – 2008. – №12. – С. 53-55.
6. Черба В. М. Гендерна рівність на ринку праці України // Ефективна економіка. – 2016, № 5 – С. 9 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=4978>.
7. Шестаковський О. П. Гендерна нерівність на ринку праці України: структурні передумови і тривкі стереотипи // Вісник Харк. націон. університету ім. В. Н. Каразіна. Соціологічні дослідження сучасного суспільства: методологія, теорія, методи. - 2013. - № 1045, Вип. 30. - С. 169-174.

Вакула М.

(наук. кер. – ст. викл. Потапов О.М.)

студентка V курсу історичного факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Особливості становлення та розвитку екологічного права в контексті євроінтеграційних перспектив України

Інтеграційні процеси, що відбуваються в різних регіонах і на різних континентах, між країнами з різними правовими традиціями, відрізняються за темпами, змістом і глибиною. Обов'язковою умовою цих інтеграційних процесів є сумісність правової, економічної та політико-правової систем і відповідна синхронність правової, економічної та соціально-політичної трансформації держав, що об'єднуються. Крім того, прискорення й поглиблення інтеграційних процесів ставлять перед сучасними державами питання про необхідність вироблення оптимальної моделі міжнародно-правової взаємодії, яка надасть змогу найбільш

ефективно впровадити зарубіжний досвід до національної правової системи. Саме в галузі регулювання відносин у сфері забезпечення екологічної безпеки необхідність взаємоузгодженості набуває першочергового характеру через єдність природних процесів і явищ і необхідність скоординованих заходів для їх регулювання.

Негативні зміни в навколишньому природному середовищі спонукають суспільство надавати перевагу заходам, спрямованим на правове регулювання екологічно збалансованого використання природних ресурсів. Саме тому на сучасному етапі розвитку набуває все більшої актуальності пошук шляхів гармонійного співіснування суспільства та живої природи, установлення балансу між економічними й екологічними інтересами людей. З огляду на це проблеми зближення екологічного законодавства України та Європейського Союзу і забезпечення виконання міжнародних зобов'язань у сфері охорони навколишнього природного середовища є важливими й актуальними напрямками наукового дослідження.

Загальні засади, на яких має ґрунтуватися в тому числі регулювання відносин у сфері реалізації екологічної політики ЄС, закріплено в Договорі про Європейський Союз, Договорі про функціонування Європейського Союзу, Хартії основних прав і в Європейській конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [1, с. 123]. Таке широке коло договірних зобов'язань сприяє забезпеченню балансу між економічними основами розвитку ЄС і охороною природного середовища. Для України є важливим установлення вказаних закономірностей реалізації відповідних політик і практик у ЄС для їх перенесення до національної правової системи, оскільки питання екологічного права – це далеко не тільки питання правової форми та юридичних процедур. Це, набагато, субстантивне питання – питання великою мірою ціннісного вибору. Крім того, екологічне право ЄС, окрім базових засад функціонування правового порядку ЄС загалом, має свою систему цілей, принципів, специфічних процедур прийняття рішень із широкого кола питань – забруднення навколишнього природного середовища й кліматичні зміни, управління відходами й опарними речовинами, охорона природи й дикого життя. Важливе місце в правовому регулюванні екологічних відносин у ЄС поряд із директивами посідає прецедентна практика Європейського суду справедливості, який часто стикається з необхідністю вирішення екологічних питань, доповнюючи та розвиваючи екологічне право ЄС.

Варто зазначити, що екологічне право ЄС на сучасному етапі є всебічно розвиненим і передовим на противагу позиції інших економічно розвинених держав (зокрема, США та Японії). Позиція Співтовариства є орієнтиром в екологічній сфері для світового співтовариства. ЄС діє у межах тієї компетенції, яка надана йому установчими договорами. У них визначена сфера його повноважень, а також сфери, у яких ЄС і його держави-члени мають змішану компетенцію [2, с. 339]. Отже, докіль є тією сферою, де повноваження поділені між державами-членами та Співтовариством. Якщо в законодавстві ЄС відсутні норми, що регулюють дії в окремій сфері охорони довкілля, тоді країни-члени можуть самостійно приймати відповідні закони. Утім, у врегульованих сферах правові акти ЄС мають верховенство, вони є обов'язковими для виконання державами-членами.

На сучасному етапі євроінтеграційного процесу головним орієнтиром є Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Загалом та частина Угоди про асоціацію, яка стосується природоохоронних законодавчих документів, охоплює широкий спектр проблем, і серед них такі «важковаговики», як директиви про всеохопне запобігання й контроль забруднень, про захоронення відходів, про якість води, про очистку міських стічних вод і деякі інші. Угода визначає основні напрями подальшого розвитку

двосторонньої співпраці України та ЄС у сфері охорони довкілля й передбачає, серед іншого, зміну клімату, екологічне врядування, якість повітря і води, відходи, охорону природи, забруднення й хімічні речовини, ГМО, шумове забруднення, цивільний захист населення, екологічні збори тощо.

21 серпня 2014 р. Мінприроди представило «Національну стратегію наближення (апроксимації) законодавства України до права ЄС у сфері охорони довкілля». Її сфокусовано на положеннях про «Навколишнє середовище» та Угоду про асоціацію між Україною і Європейським Союзом. Виконання цього міжнародно-правового зобов'язання України включає два етапи, а саме: транспозицію, тобто перенесення, де це необхідно, положень відповідних джерел права ЄС (двадцяти дев'яти Директив і Регламентів ЄС, зазначених у Угоді про асоціацію) до законодавства України. Цьому повністю відповідає зобов'язання «прийняття національного законодавства та визначення уповноваженого (компетентного) органу (органів)», установлене окремо для кожного джерела права ЄС [3]. Імплементация в цьому контексті ідентифікується зі створенням на національному ґрунті комплексу передумов – нормативно-правових, інституціональних і певною мірою організаційно-економічних, що забезпечують постановку й реалізацію завдань із практичного виконання встановлених вимог.

Загалом ми маємо визначити: навколишнє природне середовище не є абстракцією, воно є простором людського життя, який визначає якість існування і стан здоров'я людей, включаючи ненароджені покоління.

Література:

1. Оцінка екологічної складової двостороннього співробітництва між Україною та ЄС / під ред. Н. Андрусевич. – Львів, 2013 – 202 с.
2. Пархоменко Н.М. Гармонізація законодавства України з європейським та міжнародним правом: методи, етапи, види / Н.М. Пархоменко // Часопис Київського університету права. – 2012. – № 1. – С. 338-342.
3. Фонарюк Д.В. Адаптація українського законодавства ЄС як фактор швидкого розвитку євроінтеграції / Д.В. Фонарюк [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=58284>.

Пашко В.

(наук. кер. – ст. викл. Потапов О.М.)

студентка IV курсу історичного факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Корolenка

Проблемні питання забезпечення працевлаштування молоді

Конституція України проголосила право кожного на працю і встановила умови для його реалізації. У сучасний період розбудови правової держави в Україні проблема забезпечення працевлаштування молоді в Україні є одним з найбільш актуальних. Молодь – головна рушійна сила сучасного світу, у руках молодих юнаків і дівчат знаходиться майбутнє суверенної, незалежної, демократичної держави. Проте вона є і найбільш нестійкою та соціально незахищеною категорією населення України. Сьогодні, коли відбувається різке зниження якості життя, здоров'я населення, у тому числі й молодого покоління, посилення наркотичної залежності, зростання злочинності в молодіжному середовищі, потрібна кардинальна активізація державної політики по відношенню до покоління, яке самостійно вступає в життя. За роки незалежності України кількість молоді, яка здобуває вищу освіту і є студентами